

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

VII. Quid sit contritio in genere.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

ex locis: Ezech. 33. *Impietas impii non nocēbit ei, in quacumque die conversus fuerit ab impietate sua*; Mich. 7. *Proiciet in profundum maris omnia & peccata nostra: quibus & aliis similibus loquendi modis significatur, Deum absolute & independentem ab eventu futuro poenitentibus peccata remittere: quō etiam spectat illud Rom. 11. *Sine poenitentia non dona Dei.* Probari deinde potest autoritate Gelasij Pape cap. *Divina*. de Poenit. dist. 4. ubi dicit, quōd *Divina poenitentia peccata dimissa in ultionem venire non sinit.**

Quamvis autem peccata jam condonata, nec formaliter, nec materialiter ob sequentem lapsum non redeunt, redeunt tamen virtualiter, in quantum aggravatur peccatum subsequens propter circumstantiam ingratitudinis erga Deum, a quo tam misericorditer precedentia peccata condonata fuerant; & hæc ingratitudo tanto gravior esse censetur, quanto plura & atrociora delicta fuerunt dimissa. Quamvis autem hæc ingratitudo novum peccatum notabiliter aggravet, non est tamen speciale peccatum, ut eo distinctum ut docet S. Thom. a. 4. nisi in eo casu, in quo contra Deum peccaretur ex formali expresso que contra partem beneficii ab eo accepti.

SECTIO VII.

Quid sit contritio in genere.

EXPLICATIS iis, quæ ad naturam effectusque huius Sacramenti pertinent, nunc de singulis illius partibus agendum est, atque in primis de contritione, quæ in genere secundum mentem, Conc. Trid. sess. 14. cap. 4. definitur: *Animi dolor, ac detestatio de peccato commissum proprio non peccandi de cetero.*

Dicitur, *Animi dolor*, ut significetur, contritionem non in appetitu inferiori, sed in voluntate sedem habere, quæ in dolore sensibili, sed in dolore spiritali, qui solus voluntatis proprius est, consistere.

Dicitur deinde, *Detestatio*; ut exprimat odium peccati commissi, ex quo dolor ille solet oriri, vel quod in ipso dolore

dolore saltem virtualiter continetur: eo ipso enim, quo quis verè de peccato commisso dolet, vellet non peccasse (qui proprius est ipsius contritionis motus ut docet Nav. cap. I. num. 2.) proindeque ita dispositus est, ut peccatum commissum odisse, & detestari censeatur.

Dicitur præterea, de peccato commisso; ut intelligatur, objectum doloris illius ac detestationis, non esse quodcumque malum, nec etiam quodcumque peccatum, sed solam illud quod vel omissione vel commissione à nobis perpetratum est: non dicitur de hoc vel illo peccato, sed indefinite de peccato commisso: ut ostendatur contritionem de omnibus peccatis commissis esse concipiendam; qui enim erga aliquod peccatum mortale ita esset affectus, ut de illo commisso non doleret, quantumcumque de aliis sibi dolere videretur, eius contritio vera non esset.

Dicitur denique, cum proposito non peccandi de cetero; qui enim amico à se offenso vult reconciliari (ut dicit Catech. Rom. part. 2. c. 5.) oportet ut & doleat, quod in eum iniuriosus atque contumeliosus fuerit, & de eius amicitia in posterum non amplius lædenda sollicitè provideat; aliàs non agitur pœnitentia, sed simulatur.

Quamvis autem optimum sit, ut propositum illud formaliter, & expressè concipiatur; sufficit tamen ut sit virtuale & implicitum; id est, ut pœnitens de peccatis commissis dolens ita sit dispositus & affectus; ut, si de futuro tempore cogitaret, peccata illa in posterum devitare firmiter proponeret. Ita Maior, Med. And. de Vega, Nav & alii, quos citat, & sequitur Suar. disp. 4. de Pœnit. sect. 3. R. est; quia, ubi est vera aversio à peccato & vera conversio ad Deum, ibi etiam est vera pœnitentia & vera contritio; potest autem cum solo virtuali proposito non peccandi concipi vera aversio à peccato, & vera conversio ad Deum; ex. gr. si quis totus defixus sit in perpendendis peccatis, quæ ex intimo cordis affectu dolet in Deum infinite bonum & diligibilem commississe, ita ut nullo modo de vita in futurum instituenda cogitet; quis dicat illum verè à peccatis non averti & ad Deum converti: certe

certè ubi David Rex tantummodo dixit; *Peccavi Domine* 2. Reg. c. 12. quibus verbis detestationem & displicentiam peccati à se commissi declaravit; quamvis nullum propositum peccati illius in futurum devitandi expresse sit, continuo audivit; *Domine quoque transfudit peccatum tuum.*

Observat autem Carech. Rom. ad significandum dolorem illum de peccatis, qui ad veram illam poenitentiam requiritur, nomen contritionis usurpari, ducta similitudine à rebus corporeis quæ minutatim confringuntur; ut significetur: *Corda nostra, quæ superbia poenitentia obduraverunt, ut contundi, atque conteri;* adeoque dolorem illum contritionis debere esse summum appretiative (ut loquuntur Theologi) id est, quod poenitens debet de peccatis commissis plus dolere, eaque magis odisse, & averfari, quam omnia alia quæcunque mala.

Porro quæ huc usque dicta sunt, generatim intelligi debent de contritione illa, quæ (ut loquitur Concil. Trid.) *Quo vis tempore necessaria fuit ad impetrandam veniam peccatorum:* si enim agatur de contritione, quæ fidelium baptizatorum propria est, quæque ad peccatorum remissionem in Sacramento Poenitentia recipiendam requiritur; præter conditiones supra explicatas unam adhuc exigit Consilium, nimirum, ut dolor ille de peccatis, cum fiducia in divina misericordia, & voto præstandi reliqua, conjunctus sit, quod ad rite suscipiendum Poenitentia Sacramentum requiruntur, est, ut explicitum, aut saltem implicitum propositum includat confitendi Sacramentaliter peccata mortalia commissa, & pro illis Deo satisfaciendi, seu satisfactionem imponendam acceptandi & adimplendi, ut explicat Carech. Rom. supra.

SECTIO VIII.

Quid sit contritio perfecta, & quo pacto ab attritione distinguatur.

SVPPONIMVS ex doctrina Conc. Trid. sess. 14. c. 4. *attritionem illam, (de qua præced. sect. dictum est) dicitur*